

Jakob Carmon

**Rectoris Academiae Rostochiensis, Jacobi Carmon, Phil. & U.J.D. ... Programma,
Qvo Festum Pentecostes Ceu Reliqvorum Festorum Omnium Complementum
Sistit, utque pie illud, sanctè ac reverenter peragant, Cives Academicos ...
admonet ac adhortatur**

Rostochii: Typis Io. Iacob. Adleri, [1731?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004016301>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1731. Pfingsten.

~~M-1256. 213.~~

R. 1731

RECTORIS
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
JACOBI CARMON,
Phil. & U. J. D. Pandect. Prof. Ducal. Publ.
FCTis Jurid. Decani & Senioris
Consistorii Ducalis Consiliarii

PROGRAMMA

QVO

FESTUM PENTECOSTES
CEU
RELIQVORUM FESTORUM OMNIUM
COMPLEMENTUM

SISTIT,

utque

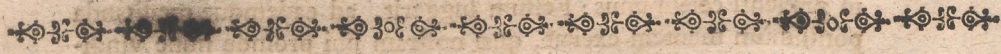
pie illud, sanctè ac reverenter

peragant,

CIVES ACADEMICOS O. O. HONORATISSIMOS,

qua par est ratione,

admonet ac adhortatur.

ROSTOCHII,
TYPIS IO. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINC.
& ACAD. TYPOGRAPHI,

M. 1256 213

Væ ab infinita benignissimi Numinis gratia in humanum genus & collata sunt & conferuntur beneficia, non ingentia solum, sed & multiplicia, quin innumera prorsus esse ac ineffabilia, quisquis negare vellet, tantum abest ut Christiani nomine dignus censendus, ut ne ratione quidem, quæ â brutis hominem distinguunt, pollere, vel saltem, ceu decet, uti, judicari queat. Non sedet animo, quibus divina providentia cunctos mundum hunc ingredientes, inde â primo eorumdem ortu, per omnem hanc naturalem vitam, ad exitum ex eadem usque, largissime donat, bona nunc temporis commemorare, quæ Paulus *Act. XVII. 28.* paucis equidem verbis, amplissimæ verò significationis, comprehensa deprædicat: *In DEO*, inquit, *, vivimus, movemur, & sumus.* Quæ licet omnia, eum gratiarum actione, collaudanda nobis, grataque semper recolenda memoriâ sint, haud minùs ac eorum quotidie participes nos experimur; hodie tamen non erunt præcipuum sacrarum meditationum nostrarum objectum. Spiritualia quippe Spiritus Sancti, quod in præsentem celebramus, Festum suggerit, ad eademque meditanda potissimum mentem excitat, quæ nostram sibi proinde nunc vindicant consuetam hoc tempore, qua Vos, **CIVES ACADEMICI O. HO-**

O. HONORATISSIMI! alloquendi estis, commentationem. Celebravimus jam, quæ quotannis publicè solenniterque cum Ecclesia celebrare suevimus, hoc Anno, Magnalia DEI ac illius in nos bonitatem eloquentia, Festa plura, quibuscum si præsens hoc nostrum comparaverimus, istorum omnium hoc quasi complementum haud incongruè dici posse, deprehendemus. Quamobrem, ut illius mecum agnoscatis sanctitatem præstantiamque, CIVES OPTIMI! simul etiam piè sanctèque peragatis ipsum, haud abs re fore, sum arbitratus, nec intempesivum, si ut tale illud describerim, quò clariùs appareat, Spiritui Sancto nos debere, quod bonorum per Christum nobis partorum actu participes fiamus. Nostis siquidem satis superque, DEUM, quæ infinita ejus bonitas est, non ratione præditas solum creaturas nos produxisse, sed iis etiam instruxisse viribus, quibus tam rationali nostræ naturæ, quam ipsius voluntati conformiter nos gerere potuissemus, quid? quod ad æternam nos salutem creaverit, utque eandem obtineremus, sui ipsius divinam in primis Parentibus nostris nobis concreaverit imaginem. At novimus quoque, quod nunquam cognovissemus, optandum foret, Protoplastos, astu Diaboli seductos, Legem divinam temerè transgrediendo non sibi solum ipsis, sed nobis etiam & omnibus posteris suis, amissâ imagine divinâ, profundissimam attraxisse naturæ corruptionem, quæ sicuti gratia divinâ & æternæ salutis hæreditate nos indignos; ita filios iræ naturâ, *Eph. II. 3.* poenæque reos effecit, à justitiâ divinâ mortis, diaboli ac inferni potestati subjectos, ut in omnem æternitatem prævaricationem illam paradisiacam & abinde provenientia peccata omnia suppliciiis nunquam unquam finiendis lueremus. Verùm, quæ est infinita bonitate ac philanthropia, DEUS, misertus est tam præstantis, tantumque sibi dilectæ creaturæ, Satanæ malitiâ fraudulentis que persuasionibus tantam in miseriam præcipitata, à quâ nisi divinâ ope liberari, aut ad pristinam, ad quam producta, felicitatem reduci poterat. Cum verò nec contra seipsum agere, nec justitiâ suâ læsâ manente, peccata nobis condonare, aut in gratiam recipere atque salvare nos posset, ecce! sapientia illius æterna, futurum humani generis lapsum prævidens, unâ cum in illud conversâ misericordiâ, medium nobis prospexit sufficientissimum, quo tam suæ ipsius justitiæ peccato læsæ satisficeret, quam nobis, reconciliatâ gratiâ, à morte ad vitam re-

vocatis, æternæ beatitudinis hæreditas & spes restitueretur. Quandoquidem scilicet nec infinitæ justitiæ finita creatura satisfacere potest, *Pf. XLIX. 8. 9.* siquidem inter finitum ac infinitum infinita distantia est, inter justitiam vero læsam & satisfactionem proportio intercedere debet: quapropter DEO satisfactorum, ipsum esse DEum oportebat; nec tamen DEus, utpote omnis omninò passionis absolutè expers, quas peccatis nos meriti sumus, poenas nostrum loco sustinere pativè potest: Idcirco Filium suum ipsum Redemptorem nobis dare DEus decrevit, qui nostram, in hypostasin suam, humanam naturam assumeret, adedque Θεάνθρωπος factus obedientia suâ poenali pariter ac non poenali Legi justitiæque divinæ pro imputatis ipsi peccatis nostris satisfactionem præstaret, & à potestate peccati, mortis, Diaboli ac inferni liberatis nobis gratiam divinam, peccatorum remissionem, vitam & salutem æternam mereretur atque recuperaret. Quò verò hominæ illorum per Christum nobis partorum honorum actu participes redderentur, voluit, ut in eum, Redemptorem nostrum, crederemus omnes, verâ cordis fiduciâ meritum illius apprehendendo & tanquam nostrum nobis applicando, quod tum nobis haud secus, ac si proprium nostrum ipsorummet esset, imputandum, quò, licet naturâ injusti & damnationis rei, fieremus justitia DEI in Christo, sicut ille, qui tamen non noverat peccatum, pro nobis peccatum factus erat, *2. Cor. V. 21.* Quæ omnia Salvator ipse non magis verborum brevitate, quam plenitudine sensus edocet *Job. III. 16.* Aded, in quiens, *dilexit DEus mundum, ut filium suum unigenitum dederit, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* Sed quia fides nostrâ in potestate non est, ita ut, ceu vel ex Catechismo nostro didicimus, propriis rationis nostræ viribus Jesu Christo Domino nostro fidere, aut ad eum accedere, & pervenire nullo modo possimus: propterea benevolentia DEI erga nos summa non solum fidem in nobis operatura media constituit ac ordinavit, sed & Spiritum S. nobis promisit, eandem per illa in nobis producturam, sic ut quicumque non restiterit iisdem, fidem in Christum concipere, & per fidem æternam obtinere salutem possit, *Job. XX. 31. Rom. I. 16. Tit. III. 5. junctis 1. Cor. XII. 3. Gal. V. 22.* Sic itaque DEus in plenitudine temporis emisit Filium suum, natum ex muliere, factum sub Lege, ut eos, qui sub Lege erant, redi

redimeret, ut adoptionem filiorum acciperemus, *Gal. IV. 4. 5.* & ipse unigenitus DEI Filius *incarnatus* est, *Job. I. 14. assumto semine Abraba*, i. e. humanâ nostrâ naturâ, *similis per omnia factus fratribus, ut misericors esset, & fidelis Pontifex princeps quoad ea, quæ ad Deum pertinent, ut expiaret peccata populi, Ebr. II. 16. 17.* Atque sic ipse, quemadmodum nostram in salutem à DEO missus; ita quicquid vel agendo vel patiendo præstitit, id omne nostrum loco, pro salute nostrâ præstitum, è sacro divinarum literarum Codice fatis edocti sumus superque. Nimis autem, pro plagulæ capacitate, prolixum foret, cuncta ea hic edisserere, quæ quilibet, cui salus æterna curæ cordique est, sincerus Christianus pia recordatione sapius repetita secum meditatur; ut in omnibus hujus vitæ miseris gravissimis spirituale animæ solatium inde percipiat, cum spe partam nobis per Christum liberationem ab illis & beatitudinem incomprehensibilem, in alterâ vitâ, quæ gratia divina est, olim obtinendi. Quò tamen crebrius, qui Christi nomen profitentur & ab eo denominari gestiunt, coelestium horum divinarumque beneficiorum, quorum Salvator noster unica causa meritoria est, recordarentur, pia pariter atque prudens Antiquitas certa quædam ab Ecclesiâ quotannis celebranda Festa instituit ac ordinavit, in quibus eadem populo DEI proponenda, ut ad agnoscendam ex iis benignitatis erga nos divinæ profunditatem inexhaustam eò magis invitarentur magisque, ac ad DEI laudem gloriamque decantandam admonerentur. Eum igitur in finem Festa nobis fuere, ut Annunciationis, sic quoque Nativitatis, quin & Circumcisionis Christi, Passionum ejus, Crucifixionis Mortisque memoriam tempore Quadragesimali nobis propositam audivimus, & tandem etiam oculi fidei nostræ resurgentem eum à morte ac in coelum ascendentem spectarunt. Nec omnia ea haud alium, quam nostram salutem, finem respicere, ignoramus, condocentibus apertis Scripturæ locis, *Es. LIII. 4. 5. 6. Rom IV. 25. Col. II. 13. 14. 15. Ebr. X. 9. 10. 11. 14. I. Petr. I. 18. 19. II. 24. I. Job. II. 1. 2.* aliisque quam plurimis. At verò, licet Christus hæc omnia pro omnibus omnino hominibus, nullo excepto, ceu contra Calvino-Reformatos Theologi Nostrates dudum evicere, præstiterit; actu tamen eadem solis credentibus prodesse & applicari, non minus notum & in confesso est apud omnes, Nam nec Nativitas, nec Circumcisio, nec pas-

fio, nec Mors, nec Resurrectio, aut Ascensio Christi boni quid cui-
 piam realiter afferret, offerens licet omnibus, nisi spiritualium ab i-
 pso nobis partorum donorum à Spiritu S. capaces redderemur par-
 ticipesque. Quod procul dubio Salvator ipse docere voluit, sursum
 ad Patrem abiturus, Discipulos suos, *Joh. XVI. 7.* alloquutus: *Ego ve-
 ritatem vobis dico: prodest vobis, ut Ego abeam. Si enim non abirem,
 Paracletus non veniret ad vos: Si verò abivero, mittam illum ad vos;*
 addito *v. 3.* *Quando autem venerit Ille, Spiritus veritatis, ducet vos in
 omnem veritatem.* Is enim est, qui appropriative, personarumque
 divinarum ordine servato, à benevolentia Patris nobis destinata, &
 Filii merito nobis acquisita bona nobis applicat, eorundem actu
 nos participes reddens. Non minus igitur aestimandum est, quod
 ab hoc in nos confertur, bonum, siquidem meritum & acquisitio,
 sine applicatione si forent, prodesse nobis haud possent, ut illorum
 assequeremur finem & effectu gauderemus. Qui namque non credi-
 derit, condemnabitur, *Marc. XVI. 16.* ira DEI super illo manente,
Joh. III. 36. Sed salvificam in Christum fidem, Verbo & Sacramen-
 tis mediantibus, Spiritus S. in nobis operatur, confirmat atque con-
 servat, eoque non minus ac Pater atque Filius salutis aeternae no-
 strae causa existit. Quo de consulantur loca *1. Cor. XII. 3. Gal. III.
 2. V. 22. Tit. III. 5 6. 7.* & cum primis integrum, quae est ad Ro-
 manos, Epistolae Caput IIX. ut in quo seriem texuit Apostolus sum-
 morum, qua Spiritui S. accepta referre habemus; spiritualium do-
 norum ac beneficiorum. Quae ut agnoscamus, & debitas pro iis
 gratias eorum exhibeamus Auctori, hodiernum Pentecostes Festum
 honori Spiritus Sancti dicatum est, quod igitur haud immerito,
 siquidem illius ad salutem nostram procurandam in nobis operatio,
 applicatio videlicet meriti Christi, in Regno gratiae postrema est,
 antecedaneorum Festorum omnium dicemus complementum.

Ex quo jam sole clarius elucescit, CIVES HONORATISSI-
 MI! quantam reverentiam, qua pia devotione, devotaque pietate, quam
 item sanctitate peragendum nobis sit Spiritui sanctissimo sanctum hoc-
 ce Festum. Cujus equidem rei quoniam fideles Verbi divini Prae-
 cones nos pluribus admonituri sunt, mihi suffecerit in presenti Vos
 cohortari, habitam salutem vestram ratione, caveatis, ut ne vestris in a-
 ctionibus committatis, quod beneficiis Spiritus S. Vos indignos ef-
 ficere

ficere queat. Exploretis fidem vestram, juxta monitum Apostoli, 2. Cor XIII. 5. & eam operibus probetis, postulante Jacobo Cap. II. 18. Vah! autem, quam verendum nobis est, haud paucos inter Vos inveniri, de quibus, quod à Spiritu DEI agantur, haud possumus certi fatisque securi esse. Effectus namque testatur de sua causa. Fructus autem Spiritus S. sunt, dilectio, pax, longanimitas, benignitas, beneficentia, mansuetudo, temperantia, quæque virtutum Christianarum omnium stirps, fons atque scaturigo, fides, Gal. V. 22. coll. v. 6. Verum enim verò, si suas singuli juxta hæc actiones examinaverint, conscientia quorundam ipsis, vel me tacente, dictatura, quam procul ab istis remoti sint, in contraria temere ac imprudenter ruentes, quorsumcunque trahit ac pellicit, carnis suæ ductum sequendo, se minimè spirituales, sed carnales totos esse, demonstrantes. At alia hac vice, magno quantumvis numero gliscentia vitia & delicta tangere nolo, unicam, occasione Festi præsentis, quam haud pauci in exercitio publici cultus divini, magno, proh! aliorum cum scandalo, declarant, adversus Numen Altissimum irreverentiam memoraturus. Seneca, homo gentilis, Lib. VII Natur. Quæst. Cap. 30. multorum, qui Christiani tamen & audire & videri malunt, in pudorem: Egregie, scribit, Aristoteles ait: nunquam nos verecundiores esse debere, quam cum de DEO agitur. Si intramus templa compositi, si ad sacrificium accessuri, vultum submittimus, togam adducimus, si in omne argumentum modestie fingimur; quantum hoc magis facere debemus, cum de DEI natura disputamus. Ita Gentiles, solius Luminis Naturæ ductum sequuti, sobriè judicant, & nos, quibus præterea summa DEI sanctitas in Verbo revelata est, istis pejores in hoc nos gerere vellemus? Absit à nobis! O MEI! & iterum iterumque absit per omnem modum! At quanto nihilominus cum tædio, quanto cum dolore sæpe conspicimus in Studiosis nostris, iis etiam nonnunquam, qui Sacris ceteroquin operam navant, quique bono alii exemplo esse debebant, quod Gentiles pudori sibi ductum abhorruere. Namque hi verecundi de DEO agunt atque loquuntur: illi autem ore inverecundè cum DEO colloqui, aut aliis, cantando precandove, cum eo colloquentibus, inverecundè agere non verentur. Hi templa intrant compositi: illi dissoluti. Hi vultum ex veneratione Numinis, submittunt: illi protervè ferociterque caput attolunt

lunt, huc illuc vagos vanosque oculos contorquentes. Hi togam adducunt: illi vel sacratissima inter religiosissimaque negotia capita tegere non dubitant. Hi sacra tractantes in omne argumentum modestiæ finguntur: at illi nullibi ferè, quam in ædibus sacris, immodestiùs se gerunt, hominibus plus reverentiæ, quam summo DEO, signis minimùm externis, exhibentes. Itane Gentiles Christianos olim pudefacient? Itane nos DEO placere posse, nobis imaginabimur? Verùm, ut hæc Majestate divinâ indigna, hominibus autem perquam scandalosa spectacula removeantur, unanimi cunctorum consensu nuper admodum à REV. CONCILIO conclusum esse, significo, *quisquis Studiosorum in posterum in æde sacrâ; quacunque fuerit, durante publico divini Numinis cultu, obambulare, aut extra Concionis horam, præsertim inter preces, cantica, sacre Dominicæ Coenæ administrationem, aut cum sacerdotalem benedictionem Verbi Minister populo impertitur, capite recto conspectus fuerit, eum sine mora ad biennii spatium, ex hac nostra Societate Literaria exclusum, sineque ulla redemptionis aut intra terminum istum receptionis spe, publice relegatum iri, ne aliis ulteriùs offenculo sit, nec Gentilibus, Majestatem divinam longe meliùs venerantibus, deteriores finus, vel opprobrio famus. Inter templum enim & xystum decens observari discrimen oportet: hic enim ambulacris quidem, at istud publico DEI cultui sacrisque negotiis est destinatum. Ceterùm, nos omnes DEus sanctissimo suo Spiritu omni tempore regat, dirigat atque gubernet, ut ipsius in nos collata beneficia qua decet gratitudine mentis agnoscamus, & eorum perpetuò memores Festum hoc quotidie recolamus ut reliquorum Festorum omnium Complementum.*

Valere!

P. P. sub Sigillo Rector. Academ.

Fer. I. Pentecostes, d. 13. mensis Maji

Anno MDCCXXXI.

ficere queat. Exploretis fidem vestram, juxta monitum A
2. Cor XIII. 5. & eam operibus probetis, postulante Jacobo
18. Vah! autem, quam verendum nobis est, haud paucos in
inveniri, de quibus, quod à Spiritu DEI agantur, haud p
certi satisque securi esse. Effectus namque testatur de su
Fructus autem Spiritus S. sunt, dilectio, pax, longanimitas, l
tas, beneficentia, mansuetudo, temperantia, quæque virtutu
stianarum omnium stirps, fons atque scaturigo, fides, Ga
coll. v. 6. Verum enim verò, si suas singuli juxta hæc actio
minaverint, conscientia quorundam ipsis, vel me tacente, di
quam procul ab istis remoti sint, in contraria temere ac imp
ter ruentes, quorsumcunque trahit ac pellicit, carnis suæ du
quendo, se minimè spirituales, sed carnales totos esse, demo
res. At alia hac vice, magno quantumvis numero glificen
& delicta tangere nolo, unicam, occasione Festi præsentis, qua
pauci in exercitio publici cultus divini, magno, proh! alioru
scandalo, declarant, adversus Numen Altissimum irreverenti
moraturus. *Seneca*, homo gentilis, *Lib. VII Natur. Quæst.*
multorum, qui Christiani tamen & audire & videri malunt
dorem: *Egregie*, scribit, *Aristoteles ait: nunquam nos verecun
se debere, quam cum de DEO agitur. Si intramus templa con
ad sacrificium accessuri, vultum submittimus, togam adducim
omne argumentum modestie fingimur; quantum hoc magis face
mus, cum de DEI natura disputamus.* Ita Gentiles, solius I
Naturæ ductum sequuti, sobriè judicant, & nos, quibus p
summa DEI sanctitas in Verbo revelata est, istis pejores in
gerere vellemus? Absit à nobis! O MEI! & iterum iterum
sit per omnem modum! At quanto nihilominus cum tædio
to cum dolore sæpe conspicimus in Studiosis nostris, iis etia
nunquam, qui Sacris ceteroquin operam navant, quique bo
exemplo esse debebant, quod Gentiles pudori sibi ductum
ruere. Namque hi verecundi de DEO agunt atque loquuntur
autem ore inverecundè cum DEO colloqui, aut aliis, cantan
eandove, cum eo colloquentibus, inverecundè agere non v
Hi templa intrant compositi: illi dissoluti. Hi vultum e
ratione Numinis, submittunt: illi protervè ferociterque cap

